

Man skal imidlertid være meget opmærksom på, at de omsættelige forureningstilladelser giver de samme stigninger i de marginale omkostninger som en tilsvarende afgift, der bringer forureningen ned på samme niveau, da ekstra produktion vil fordrer køb af flere tilladelser til samme pris som den alternative afgiftssats.

Konkurrencevirkningen er således principielt den samme, og der vil også skulle ske tilbagevæltning i faktoraflønningen. Forskellen er, at de virksomheder, der tidligere har forurenet og derfor har fået tildelt store kvoter, får en større kapitalgevinst, da der sker nedsættelser af faktoraflønningen. Dette vil næppe blive fundet særligt rimeligt af dem, der oppebærer faktoraflønningen, og som må bære en nedgang i levestandarden, mens de, der forurende, opnår en gevinst, medmindre der er tale om samme person, som opnår kapitalgevin-

sten, og som også må bære faldet i faktoraflønningen. Denne kombination vil i visse tilfælde findes i landbrugerhvervet, hvis landmanden selv ejer produktionsfaktoren jord.

Den samlede konklusion er, at afgifter og omsættelige forureningstilladelser kan være lige gode til at opnå en bestemt nedbringelse af forureningen og har samme virkning på konkurrenceevnen. Forskellen er, at omsættelige forureningstilladelser ofte vil være mere kostbare i administration for den private sektor end afgifter og ikke mindst, at der vil være afgørende forskelle i fordelingsvirkningerne. Ved afgifter overføres der midler fra dem, der ved deres handlinger skader mere end de gæver, til dem, der ved deres handlinger gæver mere, end de skader.

Regeringen vil dog ikke afvise, at der kan være tilfælde, hvor omsættelige forureningstilladelser kan være hensigtsmæssige.